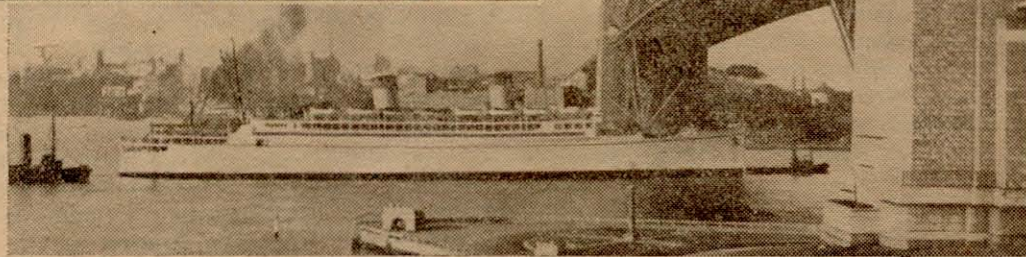

Pozdravljam solnčna te ravan,
Ki pred menoj si razprostrta!
Ti lepa si kot sen krasan,
Podoba rajskega si vrta.
In vendar, rajska ti ravan,
Ko na-te potnik se oziram,
Moj duh teman je in mračan
In solze iz oči otiram.

S. Gregorčič.

“MISLI”

Registered for transmission by post as a newspaper

APRIL - - - 1954

Vol. III. No. 4.

66 Gordon Street, Paddington, N.S.W.

FA 4025

“MISLI”, G.P.O. Box 553, Sydney, N.S.W.

KRISTUS ZMAGALEC

(Velikonočne misli)

Aleluja! “Vesel prepevaj, o kristjan, veselja tvojega je dan!
Jezus naš je vstal od smrti, grob nam je odprl zaprti;
Skazal svojo božjo moč na to veliko noč. Aleluja, aleluja!”

Radosno veselje, vesela radost! Tako verni kristjani doživljajo in izražajo velikonočno skrivnost. “Vemo, da je v resnici od mrtvih vstal Kristus, kralj in zmagalet. Aleluja.”

Zmagoslavni dan Kristusov oznanjajo zvonovi, kresovi, topiči. Čez hrib in plan odmeva: “Kristus je vstal, naš Odrešenik živi. Aleluja!” Ali vsaj v srcu nosimo ta spomin velikonočnega zmagoslavja iz srečnejših dni . . .

Kot zgodovinsko dejstvo vstajenje Kristusovo potrjuje našo vero. Veliki petek je Kristus zmagalet s trpljenjem in smrtjo. A križ ni smel biti zaključek Njegovega življenja. Tako bi Kristus ostal le najbolj izklesana osebnost, najvišji vzornik božje in človeške ljubezni. Cerkev in krščanstva kot božje ustanove, več, kot skrivnostnega telesa v svojih vernikih živečega Sina božjega, bi ne bilo. Mojstersko je to povedal sv. Pavel: “Če bi Kristus ne bil vstal, je prazno naše oznanjevanje, prazna tudi naša vera!” Z vstajenjem je Kristus izpričal pred vsem svetom, da ni le po svojih besedah in čudežih, temveč pred vsem po svoji zmagi nad smrtjo in grobom resnični Sin božji.

Dejstvo vstajenja šele je opogumilo raztepane apostole in učence ter potolažilo užaloščene žene. Prazni grob in prikazovanje Vstalega so šele prepričala in zbrala zbegane pristaše Kristusove. “Gospod je res vstal!” Tako so si potrjevali medsebojno doživetje žarečih, ponosnih oči. Zrejo in tipajo poveličano telo, sončno-svetli obraz, snežno-bela oblačila. Njegov pogled zastira z milo človekoljubnostjo skrivnost božanstva. Roke in noge krasijo svetli rubini ran. Na ustnicah nosi odslej osrečujoči pozdrav: “Mir z vami!” Vstali Zveličar deli bogate milosti, zaslužene s preobilnim božječloveškim trpljenjem. Ustanovi Cerkev, povezano z nerazrušljivo skalo Petrovega prvenstva, razsvetljeno z večno modrostjo Svetega Duha, negovano z neminljivo materinsko ljubeznijo Marijino. Apostolom da oblast odpuščati grehe. Razpošlje jih po svetu. In apostoli so s prvimi kristjani vred Kristusom zvesto predani, da jih ne straši nobena težava, da jih vabi vsaka žrtev, da jih ne omaja ne grožnja, ne izvedba mučeniške smrti. Z njo vprav neizpodbitno potrdijo svojo vero v Kristusa, križanega, predvsem pa v zmagoslavno Vstalega! Kristus je moral umreti in biti pokopan. Dvomljivci in verni, pristaši in nasprotniki, Judje in Rimljani, eno so vedeli vsi: Kot za vsakega od žene rojenega bodi tudi za Kristusa grob zadnja postaja življenja, mejnik časnosti in večnosti. Tako je bil za pristaše izsanjan najlepši, najdrznejši sen in za nasprotnike je bila odstranjena moreča negotovost in bojazen. S križem in grobom je končano vznemirljivo triletno razdobje Kristusovega javnega delovanja. Tako so hoteli nasprotniki, sicer bi ne bili dali groba zapečatiti, zastražiti z vojaštvom. Tudi pristaši niso pričakovali kaj boljšega, sicer bi prijateljice ne hitele ob nedeljski jutranji zori z dišavami rajnega mazilit. Nihče se ni nadejal čudežnega Kristusovega vstajenja iz smrti in groba!

Velikonočni čudež ni od zemlje, ni od ljudi, ni le čudovit, nenačuden pojav. Velikonočni čudež je od zgoraj, je najsilnejše dejanje Sina božjega, ki ni le trdil, ampak tudi dokazal: “Jaz sem vstajenje in življenje!” *Umrl Kristus se je iz svoje božanske moči oživil — nesmrtni zmagalet.* “Povžita je smrt v zmago!” Tako se zmagoslavno izraža sv. Pavel.

Kristus, iz Očeta kot Sin božji rojen od večnosti, v zgodovinski časnosti rojen od Device Marije v človeški, trpljenja in smrti deležni

naravi, se v poveličani božječloveški naravi znova rodi iz smrti in pozabljenja.

“Danica svetila je v mirno še noč, kar skalo odkrila je angelska moč. In Jezus naš Kralj, iz groba je vstal; premagal je smrt in pekel je strt.”

Ni se zgodilo kar so hoteli in nameravali ljudje. Zmagala je božja volja. Ne človeški naklepi le božji večnostni sklepi so merodajni . . .

Strmimo nad znanstvenimi ugotovitvami, tehničnimi izumi. Silni napredek komaj enega stoletja je v človeštvu sprostil ogromno zaupanje v lastno moč in oblast. Toda človeško življenje valovi med nasprotji. Tako samozavestnemu napuhu izgledava trdne temelje bojazljivo nezaupanje. V trenju teh samogoltnih sil moramo Kristusovi verniki podvojiti zaupanje v božjo previdnost. Za Velikim petkom preikušnje in trpljenja se zdani Velikonočno jutro vstajenja. “Kristus je vstal in živi!” Kristus večeraj, Kristus danes, Kristus vekomaj!”

Mi tvoji zvesti, še tako nestalni in nebogljeni verniki, Te prosimo: “Kristus, o Kralj zmagoslavni, se nas usmili. Aleluja!”

DR. I. MIKULA.

VELIKONOČNI SPOMINI

Butare smo skoraj pozabili. Naši mali jih niti ne poznajo. Doma na vasi so bile butare prvi del prazničnega razpoloženja pred Veliko nočjo.

Bilo mi je osem let, ko me je brat naučil prvo butaro vezati. Nonj sveže-barvanih oblancev, bršljana je preveval hišo, ko smo pobiči vezali šibovje-ibo, dren — z žico ter okraševali z oblanci, med katerimi so se šibile oranže, jabolka in limone. Butara, dragi fantički Slovenci, mora biti večja kot fante, ki jo nosi.

Na Cvetno nedeljo sem že na vse zgodaj nosil butaro okrog hiše, da se privadim ter jo ponesem v cerkev na blagoslov — kot odrasli fantje in moji sovrstniki. Slovesno smo koračili v cerkev; dolga vrsta butar se je vila po cesti. Pomladen vetrič nas je zanašal, da smo se — otroci — spotikali ob kamenju v tesnih nedeljskih oblekah. Prašna cesta ali zelena travna pot se je žarila v tisoč barvah naših ponosnih butar. Gostilničarjeva fanta sta nosila eno butaro, ki je gotovo bila dva metra visoka. Ob tej veličastni butari se nam je zdela naša mala in beraška; skoro so solze zavisti napolnile oči.

Ali pred cerkvijo je stal stric Jože, ki je pipo izvlekel iz ust, ter

pred vsemi možaki izjavil, da take butare kot je moja . . . in svojo izjavo je potrdil s svetlim srebrnim-deset-dinarskim kovancem.

Vsa cerkev je izgledala kot grad vilinski: oltar je zlato seval z monstranco ter župnikovim prazničnim talarjem med bajnim duhom kadila, mozaična okna so lomila pomladne žarke, vsa vas pa je pobožno klečala na mrzlem tlaku, vsak je roke ovil okoli butare — v molitvi. In butare, te naše slovenske butare, so kot drevesa iz bajnih gozdov slepile v vseh živih barvah — v spomin Cvetne nedelje, v spomin na veličastni Kristusov pohod v Jeruzalem — da ne bi narod zgubil tisočletni običaj, da bi se vera v Boga in narod ohranila.

Še isti popoldan sem šel z očetom na naša polja, na naše njive. Z blagoslovljeno vodo sva jih poškopila, očenaš sva zmolila in zataknila blagoslovljeno vejico iz butare v posejano zemljo, da toča ali neurje ne vzameta naših upov, ne uničita dela naših žuljavih rok.

Z rutami na glaveh, mati in sestre, na Veliki četrtek! Nikamor nisi smel stopiti, ničesar v roke prijati: metle in cunje za prah, vse naokrog duh po svežem perilu, praznični prtiki, umita okna, ori-

bana tla, kljuge ter peč so se svetile kot zlate — dokler ni bila vsa hiša umita in sprášena, da se s slovensko gostoljubnostjo sprejme spomlad in — Vstajenja dan.

Veliki petek je tišine dan. Odgrnili smo vijoličasto sukno z razpela, zvon v cerkvi je umolknil. Po pečeh so se cvrle orehove, medene, mandljeve potice. Otroci smo postopali okrog hiše, ker igra, glasna in smejoča je bila zabranjena ta dan. Okrog treh popoldne so nas umili ter vtaknili v mašno obleko. Tako je cela rodbina dostojno in svečano hitela v cerkev, da pomoli Križanega v grobu. V levem kotu cerkve, bolj zadaj, sta dva rimska vojaka stražila "božji grob"; pred grobom so molile tri device — zale deklice v belih pajčolanih. V spovednicah so zadnji vaščani opravljali velikonočno spoved. Ne petja po krémah, ne zvonov, ne smeha ni bilo slišati danes. Bog je umrl . . .

Spomini so to, ki človeku ne umrjo, kot niso umrli v našem narodu, pa naj ga Ogr, Bavarec, Turek ali Nemeč preganja. Ne zamrejo, ker Krist vstaja vsako leto. Vstaja po naših slovenskih livadah, naših gorah, v naših kmečkih kolibah, po naših stoletnih cerkvah. Vstaja pri bogatih in revnih, bolnih in zdravih, mladih in starih. To Vstajenje smo Slovenci sprejeli z običaji in navadami, ki so najbolj pestre in zanimive na svetu.

Velika sobota je tudi prišla. Zemljica in narod sta počivala, praznično čakala. V jutranjem hladu smo mladiči hiteli s suhimi gobami po sveti ogenj, da doma nažemo ogenj v peči. Plešasti mežnar je zaspano prižigal ogenj na dvorišču pred cerkvijo; otročaji smo se podili okrog ognja ter metali suho vejevje v ogenj. Ko sta iz zakristije stopila ministranta ter za njima suhi kaplan, je nastala tišina. Vse se je umirilo. Kaplan je pri ognju odmolil ter blagoslovil ogenj. Kadilo je zadišalo. Z vriščem smo obstopili ogenj ter prižgali naše gobe. Posilni dim nam je kalil oči, da so umazane solze tekle po mladem licu. Vrteč gobo smo se zakadili iz dvorišča, do tét, starih mater ter stricov oddaljenih, da jim poneseemo blagoslovljen ogenj v hišo, podobo luči — Kristusa Vstalega. Ojoj, prejoj, če je bila goba premokra; To smo pihali in vrteli . . . Čez nekaj ur so ženkljali v žepu denarci, celo bogastvo — za sveti ogenj nikdo ni hranil napitnine. Osmojeni ter prekajeni smo nakladali dinarčke pri gospodu Kozini, slaščičarju, ki je imel tiste sladke "lizike" po 25 par . . . tako da ob enajsti uri, ko so v cerkvi zopet veselo zapeli zvonovi in so ljudje v pobožni in zbrani pesmi molili Vstalega Kristusa prisostvujoč sveti maši, ni ostalo drugo od blagoslovljenega ognja kot okajena srajca ter ustne, zeleno-rdeče-modro barvane od "lizik."

Doma je vel prijeten duh iz shramb — potice so se ohlajale. Mati in sestra sta polagale že dve uri v jerbas jedila za blagoslov. Ves ponos in slava ter ugled hiše se je polagal v ta jerbas. — Stare klepetulje so kot sodniki presojele in obsojale najlepši jerbas, korbo, pri blagoslovu jedil. Na damastni prtček so se v jerbas urejale potice, krača, šunka, svinjina, hren, pelin, pirhi, pomaranče, vino.

Najlepša ruta je pokrivala vse dobrote na poti v cerkev ali pa v kakšno vaško kapelico. Naša lepa ruta, ponos naše narodne noše . . . Otroci smo stokali v novih čevljih ter ljubosumno prekladali prve pirhe po žepih . . .

Pirhe, sinovi moji avstraljanski, vi ne poznate! Rdeči, vijoličasti, rumeni, zeleni, modri, sinji, umetno slikani z narodnimi motivi in prazničnimi voščili. Naj vam mamica pove, kako so lepi naši pirhi. Naj vam pove, koliko poezije, ljubezni in tradicije je čuvano v njih. Piruh — simbol naše velikonočne zgodovine! Mati jih je s špehom pomazala, da so se svetili. Gladil sem barvano lupino, pestoval najlepše pirhe, kot da so novorojenci moji. Piruh, sinovi, je solza Kristusova, je prisproda Njegovega groba, iz katerega je zmagoslavno vstal z lastno močjo. Ne smej se, mladina — ali piruh — četudi je običajno trdo-kuhano jajce — se ne je. Piruh se — seče. Seče se z dinarjem — in ko ga sečeš, se koleno ne sme upogniti, oka mora mirno merit — to so spomini za kozolecem, ko smo presekali pirhov, se nasmejali in prejkali — da je življenje kipelo v nas. Tako sem tisto leto pričakal sveto

Veliko nedeljo. Škrjanec se je poigraval z družico ter oznanil prvi sončni žarek. Mokra in sveža pomlad je brstela v jutranjem hladu. Na hribe, polja ter domove je udaril zvok velikonočnega zvona. Kot da so angelci vlekli težko vrh bronastih zvonov, tako je odmevalo v nedeljsko jutro pritrkavanje Vstajenja. Na ibju so pognale mačkice pomladni cvet. Po glavni vaški cesti se je vila procesija vaščanov — ki so dočakali

KRISTOVO VSTAJENJE

V prvi vrsti so nosili kipec Boga, ki je od mrtvih vstal; Vstajenje — smo ga nazivali. Prvi žarki so poljubljali kipec, veselo, skoro prešerno — ker danes je veselja dan. Ogromne farne bandere s svetimi podobami so vihrale v mlado jutro, obešene na rdeče drogove, ki so jih najmočnejši fantje v vasi smeli nositi. To je bila čast — ne za vsakogar — bandero nositi v procesiji. Zala dekleta v žaru radosti svojih ličk so se vrstila prav pred žamesto rdečimi ministranti. V sredi procesije je pod zlatim baldahinom svečano stopal župnik — z Najsvetejšim. Bil je lep in slovesen, gospod župnik, v najlepšem svojem mašnem oblačilu. In ves narod je bil zbran v molitvi in pesmi. Naš narod, moja in tvoja rodbina, v narodnih nošah, v temnih oblekah, v mašnih rutah, vse novo, obeljeno, zlikano in slovesno. Iz grl pa je hvaležno vriskala pesem o — "Kristus je vstal, Aleluja."

Kaj je velikonočna procesija na slovenski vasi, so skušali opisati večji ljudje od mene. Ne pero, ne papir ne poznata lepote in romantike, ki jo doživljuje srce in oko. Naša in moja Velika noč ostane v srcu skrita. Vsako leto ob takem času oživita lepoto naše Velike noči, z upanjem, da bodo naše zemljice še enkrat slišale svobodno in slovesno "Aleluja!"

Publisher: Rev. R. PIVKO,
66 Gordon Street,
PADDINGTON, N.S.W.
(za cerkvijo St. Francis na
Oxford Street)
Tel. FA 4025

Dr.iur. FRAN VESEL

(3.4.1894-21.1.1954)

Iz Trsta je prinesla "Demokracija" (29.1.1954) vest, ki je napolnila tudi naša srca z žalostjo. Nastopil je svoj večni delopust dr. Fran Vesel, pravnik, politik, narodni delavec prvega reda in najboljšega kova. Ob njegovem preuranjenem grobu ne žaluje le družina, krog prijateljev, Trst, Goriška, Slovensko Primorje, ves narod doma in v razkropljenosti se zaveda, da je izgubil enega svojih najboljših. Ko da bi se iz onostranskih višin zopet Simon Gregorčič vprašajoče oziral po nas:

Umrl je mož . . . Kje temu je enak med Vami, kot on, ki spi v prezgodnjega groba jami?

Rojen v Boki Kotorski kot sin geometra Frana Vesela, brata slikarja Ferda Vesela, je bil potomec slovenskega pesnika in tržaškega narodnega buditelja Jovana-Vesela-Koseskega. V Trstu je maturiral, pravne študije pa je dovršil v Gradcu in Padovi. Vodil je odvetniško pisarno v Trstu in Postojni; vključ vsem italo-fašističnim naklanam in oviram je ostal neoporečen zagovornik, vztrajen delavec in dober gospodar.

Dr. Fran Vesel je bil vse svoje življenje zaveden in požrtvovalen Slovenec. Med vojno se je z vsemi silami posvetil narodno osvobodilnemu prizadevanju. Nemci so ga radi tega vrgli v uničevalno ječo. Po razsulu fašističnega in nacističnega nasilstva je takoj ves ognjevit izpričal svojo narodno zavednost. Toda Jugoslov. komunisti, katerim ništa hodila v račun ne Veselovo narodno prepričanje (takrat je bilo to "reakcionarno"!), ne Veselova pripadnost demokratičnim načelom (to je bilo "izdajalsko" in "ljudstvu sovražno" naziranje!), so ga zopet zaprli za nekaj mesecev v Pazinu, kjer je kot neposredni očividec imel priliko opazovati, kaj vse se je tiste dni dogajalo.

Svoje občutke in žalostne izkušnje je sam opisal 1947 v svojem govoru na ustanovnem sestanku Slovenske demokratske zveze za Svobodno tržaško ozemlje, ko je dejal:

"Mi Slovenci smo težko čakali na odrešenje. Vsi smo bili prepričani, da je našega mučenja in naših preganjanj konec. Toda hitro

je prišlo grenko razočaranje. Ni prišla k nam svoboda, ampak samo njena gola krinka . . . Svobodo, ki je bila zapisana na praporih, je sramotno oskrnil totalitarizem . . . Prišle so aretacije, deportacije, pokolji in kar je še hušje — skrivnostna izginotja . . . Ljudi se je polastil strah, zavladal je teror . . . Vsi so to opazili, a so molčali. Najboljši in najbolj pogumni so skušali opozoriti predstavnike tako imenovane "ljudske demokracije" na pogubonosne posledice te politike in na nevarnosti, ki so se zaradi tega rodile za naše narodne težnje. Toda zamanj! Naleteli smo na trde glave in na kamenita srca. — Posledice so znane . . ."

In dr. Fran Vesel ni ostal med tistimi, ki so molčali, ni čakal, da drugi prebijejo led, premagajo strah, ki je takrat dušil naše javno življenje. Znašel se je v prvi četvorici, ki je sklenila, da tvega vse, kar se tvegati more — ne pozabimo, takrat so bila v nevarnosti življenja! — ter je kot eden izmed ustanoviteljev Slovenske demokratske zveze ta svoj korak tudi v javnem govoru utemeljil:

"Če bi bil komunizem zdrava stvar in v interesu delovnih ljudi, bi se mu ne bilo treba vsiljevati ljudem z nasiljem. Bila je sveta dolžnost nas Slovanov na Svobodnem tržaškem ozemlju, da smo organizirali demokratično gibanje. To je bila naša sveta dolžnost . . . Rojaki, eno je gotovo: ali bo uspelo nam Slovanom samim, da izderemo iz telesa *strupendi trn*, ki ga je zabodel v naše telo *marksizem*, ali pa nas bo sila dogodkov podvrgla tuji kirurški *Operaciji* . . ."

Kot prvi, glavni tajnik SDZ, kot sodnik "Demokracije," kot politik se je zavzemal za tri osnovne misli: za načelo ohranitve Svobodnega tržaškega ozemlja, za zagovarjanje sožitja s sodržavljanji italijanske narodnosti, ki se pa morajo odreči domišljiji o kakšni superiornosti, ter za zahtevo po združitvi vseh tržaških Slovencev in Slovanov v eno samo, prekomejnih vplivov prosto in samostojno ter enotno politično skupino.

Božji mir njegovi plemeniti duši! Slava njegovemu svetlemu spominu! Trajen sad njegovemu poštenemu delovanju! DR. I. M.

Iz dnevnika

8 avgusta 1947:

Vpis v OF ne uspeva. Ljudje nočejo ničesar, kar ni njihovo. Vse sem seveda kriv jaz. Če bi se jaz zapisal, bi se zapisali tudi drugi. Vedno so me skušali na kakšen način spraviti v zadrego oziroma dokazati ljudem, da sem proti narodu.

Danes se jim je nudila prilika; hitro so jo izrabili, da bi me osramotili pred čim večjo skupino ljudi. Bilo je na pošti, kjer se je precej vaščanov zbralo po opravkih. Štefan Čalopek je ravno plačeval članarino predsedniku OF Francu Cisa. Takoj ko sem stopil v urad, me je slednji zagledal in ogovoril: Gospod, kaj se ne bi tudi Vi zapisali v OF? Hitro in brez premišljevanja sem odgovoril — NE. Zmagoslavno je pogledal po ljudeh in začel je dolgo pripravljeno govor o koristi pred oblastjo, o varstvu

pred zakonom in sodiščem, če me bodo vprašali — ali sem član OF ali ne. In v isti sapi, češ da so vsi zapisani samo jaz ne; če ne bom zapisan, nisem narodni duhovnik.

Vsi ljudje so prisluhnil, kaj bom odgovoril. Imel sem pripravljen odgovor. "Poslušajte," sem rekel, "če me bo oblast ali pa zakon ali sodišče vprašalo, ali sem zapisan v OF, ne bodo me pa vprašali, sem li dober in pošten človek, potem se na tak zakon, tako sodišče in na vso oblast požvižgam. A kar tiče vprašanje o narodnem duhovniku, ne vem, kdo naj bi bil bolj naroden kot jaz. — Druge krstim, drugim pridigam, drugim zakramente delim, druge pokopavam — kdo drugi naj bi bil bolj naroden?" — "Res je, toda mi imamo nalogo, da vas zapišemo." (Revež se je zgovoril).

"To je seveda druga stvar; ven-

AMERIŠKI ZUNANJI MINISTER — MR. DULLES

Človek, ki ga ljudje danes v Ameriki najmanj razumejo — John Foster Dulles. Neki časnikar ga takole popisuje: Odkril sem, da je Dulles vedno izredno miren, celo takrat ko je vsa okolica okrog njega razburjena. V sebi ima to čudovito moč, da se lahko osredotoči in je pozoren kakor kak ognjegasec, ki je pripravljen vsak čas se spustiti po drogu doli in skočiti v avto ter pogasiti ogenj. Ima redko sposobnost, da lahko reče NE, kadar položaj to zahteva, in to ljudem, ki jih ima rad in s katerimi tudi sočustvuje. Svoje podložne pozna do potankosti. Dobro ve za njih dobre in slabe lastnosti in ima sposobnost razviti v njih to, kar je najboljše.

Žalitive kritikov — domačih kakor tujih — sprejema z mirnostjo slona ob piku komarja. Nekateri mu očitajo pomanjkanje občutljivosti; kar je pač del njegove vloge. V prazna prerekanja in teorije se ne spušča. Je celo med onimi, ki mislijo o zunanjem ministru, da se on sam smatra za velepomembno osebo, a da verjetno svojo nalogo opravlja zelo slabo. Se ne vznemirja, če njegove velike žrtve, ki jih prinaša v dosego miru, žigosajo kot brezpomembne.

Ko je Dulles potoval po bližnjem daljnem Vzhodu sem bil z njim. V Beirutu v državi Lebanon so mu komunisti hoteli pokazati svoj način sprejema. Vse zidove so pomazali z vzkliki: Vojni hujskač Dulles, pojdi domov. Organizirali so tudi demonstracije proti njemu,

dar se kljub temu ne bom zapisal v kandidaturu OF." Medtem se je v uradu nabralo še več ljudi. Nastala je tišina. Vsi so čakali, kaj bom povedal o KP.

"Med njimi imate idealiste. Vsa čast jim; a malo jih je. Nato so kruhoborci — koritniki, da ne bi bil vržen iz službe, se je vpisal v partijo. Tretji so oni, ki iščejo karijero, da bodo lahko v službi napredovali. A zadnji iščejo potom partije samo materijalno korist, malo več kruha ali sladkorja, mogoče tudi nekaj župnikove zemlje . . . Zame vse to ne pomeni nič — idealist nisem, ker verujem v Boga, kruhoborec tudi nisem, ker vi me ne hranite, karijere ne iščem, ker vi mi je ne boste dali, materijalist tudi ne, ker kar imam sam delim z drugimi. Kako bi spadal v tako družbo? Če hočete mojo pomoč pri poučevanju nepismenih, če hočete kaka predavanja ali morda kako socialno pomoč ali kako drugo dobro stvar, sem vam vedno rade volje pripravljen pomagati. Toda svojega podpisa ne dam nikomur."

Predsednik OF-a je premišljeval, kaj naj bi odgovoril na moje dolgo 'predavanje.' Končno mi je vrgel v obraz: "Kaj niste čitali v časopisih, da je Džilas rekel: Resnica bo zmagala." (Siromak je resnično mislil, da je komunistična ideja resnica).

"Gotovo, v resnici, RESNICA BO ZMAGALA; toda Kristus je dejal: 'JAZ SEM RESNICA.' KRISTUS JE BOG. TOREJ BO BOG ZMAGAL.

Duhovniki, krivci brez krivde, so božji služabniki, z Njim bodo zmagali tudi oni. o. I. MIHALIC.

A sam se je smehljaj in rekel: Rdečo preprogo pripravljajo zame.

Dullesova osebnost je prav nasprotna Achensonovi. Če si pri Achensonu rabil napačne vilice, si kmalu občutil zasmeh. Pri Dulles-u lahko fizič ješ z nožem, nič ne bo rekel, samo da v pogovoru kaj pametnega prineseš. Svojo široko-grudnost je pokazal, ko je zvedel za svojega sina — sam je namreč prezbiterijanec — da namerava postati katoliški duhovnik. Rekel je: Mislim, da se bom moral naučiti zvati te 'father — oče.'

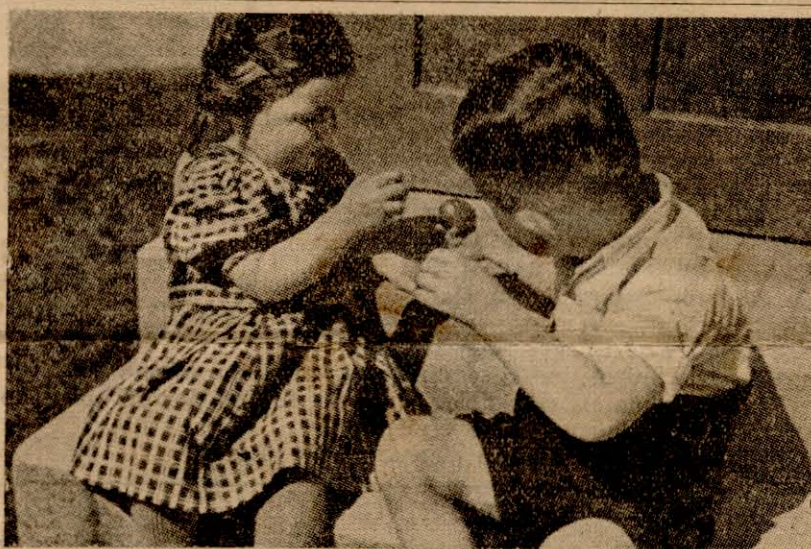
Njegovo mišljenje ponazoruje tale zgodba. Neki črnc — sluga — ki že dolgo dela v tem uradu, je nekega dne zлил celo posodo smetane po preprogi. Dulles, ki je ravno diktiral svoji pisarki, je svoje delo nadaljeval; a črnc je hitel, da čimprej očisti preprogo. Dulles ni prav nič omenil o razliti smetani ali o razbiti posodi, a omenil je čiščenje; "Dobro delo, moj dragi, odlično izvršeno. Taki možje danes nekaj pomenijo," je rekel zmedenemu možu Dulles. P.Kl.O.

V Avstraliji Nič Novega

"Kaj novega?" Nič, dolgčas."

Tako se pozdravljamo. Osamljene in zapuščene se čutimo, zato redno povprašujemo po novicah, po velikih dogodkih. Prvih sedem let bo malo nerodno tukaj. Lotiti smo se morali poslov, kakršnih nismo bili vajeni. Podnebje nas utruja in nam rahlja živce. V pretesnih stanovanjih se stiskamo. Angleščina nam rada odpove, kadar bi jo najbolj rabili. Okolica se ne zmeni veliko za nas; delamo trdo, svoje bridkosti pa zapiramo vase in tako smo še bolj potrti. Trpimo telesno in duševno, in večina bo pritrčila, da je duševno trpljenje večje. Puščoba, osamelost . . . Toži se nam po našem prijaznem soncu, po bistrim studencih in po belih cestah. Izruvani smo bili iz rodne grude in korenine so zakrvale. Ta prehod ni tako lahek kakor če bi odšel človek pri enih vratih in vstopil pri drugih. Čutimo, kako smo, kako nas nekaj nevidnega stiska za grlo in razjeda naša srca.

Leka in utehe tej tesnobi

Sodelavcem
naročnikom
prijateljem

želimo
radost
veselje

za praznike Vstajenja!

Vesti Iz Domovine

"Strokovnjaki Združenih Narodov študirajo tok reke Drave vzhodno od Maribora v Sloveniji. Prišli so do zaključka, da bi elektrarna, ki bi jo postavili tam, mogla proizvajati letno 850.000.000 kilovatnih ur samo za eksport.

Dve sosedni državi Jugoslavije sta življensko interesirani na tej elektrifikaciji. To sta Avstrija in Italija. Tudi zapadna Nemčija bi mogla postati kupec jugoslovanske električne sile.

Jugoslavija ima možnost in predpogoje, da bi mogla postati ena največjih elektraren v Evropi. Sedaj izrablja samo 3% silnih virov za elektrifikacijo. Splošen napor za elektrifikacijo je ena najbolj značilnih potez jugoslovanske industrijske revolucije — štiri mednarodne komisije, v katerih so Avstrijci, Italijani in Nemci skupno s francoskimi in švicarskimi strokovnjaki, nadaljujejo s preiskovanjem jugoslovanskih načrtov za eksport električne sile.

Uprava za tehnično pomoč Združenih Narodov je oskrbela sredstva, da bo mogla posebna skupina specialistov začeti delati v Jugoslaviji v začetku leta 1954. Pričakujejo, da bo v polletju

predložila končno izdelano poročilo o vseh pogledih na vprašanje te elektrifikacije. Poročilo bo predloženo odboru za proučevanje električne sile. Poleg tega proučujejo tudi načrt za elektrifikacijo jugoslovanskih železnic, posebno za elektrifikacijo železniške mreže v Sloveniji in Hrvaški, ki je bistvene važnosti za trgovino od Jadrana preko Srednje Evrope.

Izvežbani inženirji in obrtniki iz rimsko katoliške Slovenije, ki je tehnično najnaprednejša med šestimi Titovimi republikami, delajo tu na stotine milj oddaljeni od svojih domov in družin in žive v izredno težkih razmerah pionirjev, da vodijo desetstisoče neučenih, neizvežbanih, nepismenih muslimanskih kmetov, iz katerih je sestavljena večina ročnih, težkih delavcev v tej pokrajini.

Strojev manjka povsod, nado-meščajo jih čisto samo človeške roke. Dinamit raztrga pobočje hriba, toda v živo verigo postavljeni ljudje z upognjenimi hrbti in žuljavimi rokami morajo prenesti največji del razbitih skal, kamen za kamenom, tja do lomilnega stroja ali do gradilišča nove ceste. Dolgoročni načrti hočejo doseči,

moremo iskati samo v naši slovenski Avstraliji. Kje pa je slovenska Avstralija? V nas samih je, skupni utrip vseh slovenskih src širom našega novega domovanja. Samo naši rojaki nas do kraja razumejo, ker enako čutijo, imajo iste težnje in pogrešajo prav to kar pogreša vsak poedinec sam. Družimo se torej, izhodimo pota od soseda do soseda, bodimo si prijatelji, da ne bo dolgčas sčasoma udušil in zatrl vse, kar je ostalo v nas dobrega. Bog nas je obdaril z veseljem in plemenitim srcem, pa se zdi kakor bi nam bilo to v napoto med svetom, ki se peha za denarjem in je pri tem mrzel in brezobziren.

Ne menjajmo svojega srca za zeleni papir. Res, varčevanje je podlaga napredka; treba je skrbeti za kruh, za streho in za perje. Tukaj smo našli mir, prostost in zaslužek; veselje, pravo veselje pa pogrešamo. Zatonilo nam je tam za goro . . . Človek pa bi bil včasih tudi rad vesel. Prestali smo veliko; pisalo nam je življenje z bičem čez pleča. Zato bi bilo dvakrat narobe, če bi hodil zdaj vsak sam zase, prebračal od zore do mraka svoje skrbi in nadloge in premišljeval, katera je večja. Vedno je težko samemu, v tujini pa mu je trikrat težko.

Zbližajmo se iskreno, rojaki in prijatelji, bodimo drug drugemu v oporo in pomoč. Otresimo se nepotrebne zadrege in nezaupanja. Morda bo kdo rekel, da ni vse zlato med avstralskimi Slovenci. Če ni — pazimo na golobe. Čast in dolžnost narekujejo vsakemu, da je v odnosu do rojakov odkritosrčen in pošten. Stremimo vedno za tem, da storimo kaj dobrega za svoje rojake in brate, in če tega ne moremo, jim vsaj nič slabega ne prizadenimo.

Tudi knjiga je dober prijatelj. Oskrbimo si lepe slovenske knjige; slovenski časopis naj bo v hiši reden obiskovalec. In kakšne narodne na ploščah — pa imamo tudi našo pesem doma. Posebno tistim bo to veliko pomenilo, ki samotarijo v gozdovih in v puščah. Kdor nima predaleč, se bo rad peljal v Sydney, kjer naše "Misli" prirejajo slovenske večere. Ne bo mu žal, tam je vedno lepo in veselo, domače. Srečajo se znanci in prijatelji, naša beseda velja, znane melodije božajo uho. In z velikim 'rešpektom' — naša dekleta! Narod — lep del naroda, spoštujmo jih in smo jih veseli. "Saj one same nam glave vedre" (Prešeren). — No, le vedro in veselo naprej.

Dvigni se, slovenska Avstralija! Zapoj in zavriskaj in se po svoje razveseli. Želimo slišati še veliko novega in prijaznega o tebi!

ANDREJ TRAVEN.

da bi se skupno proizvajalo 8.000.000.000 kilovatnih ur." (Chr. S.Mon.).

Argentinski planinci so se odločili, da bodo splezali na eno izmed visokih gora v Himalaji. Med 11 planinci je tudi naš rojak Dinko Bertoncelj iz Bariloče. Prtljago in vse, kar bodo člani ekspedicije potrebovali, so vkrcali že pred božičem na ladjo, ki je to prepeljala v Bombay. Tudi planinci bodo kmalu odpotovali.

Po "AM.Dom."

D78

Sem Kranjceev Jurij...

Dogodilo se je med vojno. Kako neki na črno spraviti kaj 'saharina' čez mejo. Da jima uspe, sta dva Kranjca poskusila svojo srečo. Da bi lažje nesla velik zaboj 'saharina,' sta poskusila vse, da bi izgledala kot kaka žival. Obklekla oziroma pogrnila sta si veliko kravjo kožo z glavo spredaj in z repom od zadaj. Težko bi razločili, da to ni bilo živali podobno. Ko sta prehajala mejo, nista bila gotova, če sta dovolj na varni in pravi poti. Prvi je zamukal in odprl gobec ter pogledal na vse strani in dejal: "Ni nevarnosti, gotovim graničarjem ja ni mar za naju." Kaj naj bi krava pomenila? Malo pozneje pogleda drugi nazaj, če morda ni kake nevarnosti od zadaj. Pomahal je z repom. "Za božjo voljo," pravi, "sedaj bo pa po nama!" "Kaj praviš," ga zaskrbljeno vpraša prvi. A zadnji odgovori: "Bik! . . ."

V šoli: Dva fantka sta se stepla.

Eden dobi močen sunek v trebuh.

Učiteljica: "Toni, zakaj si ga sunil v trebuh?"

Toni: "Vinko se je prehitro obrnil."

Zdravnik: "Vaš mož mora imeti popoln mir. Tu imate spalni prašek."

Žena: "Kdaj mu pa prašek dam?"

Zdravnik: "Ne, ne njemu — Vi ga vzemite!"

POL NA POL

Da so škotje skopi, ne oporeka nihče, da bi jih pa stiskaštvo pripravilo do nepoštenosti, tega ne sme nihče trditi.

Lepega dne je obesil pošten mesar tale izvesek v svojo izložbo: "Novost! Po dolgem trudu se mi je posrečilo, da sem sestavil novo mešanico za izdelovanje posebnih klobas. Mešam v enakih delih kurje in konjsko meso. Klobasa je posebno delikantna in se odlikuje po nizki ceni, klub temu pa prekaša pa okusnosti najboljšo salamo!"

Odveč je, če povemo, da so se aberdeenske gospodinje kar trgale za to novo poceni klobaso. Tudi neki poklicni tovariš tega iznajdljivega mesarja, ki ga je pripeljala zgolj konkurenčna zavist, si je dal odrezati kos te klobase in jo je pokusil. "In ti se upaš trditi, da je v tej klobasi na pol in pol kurje in konjsko meso?" je grozeče zagodel mož.

"Kajpak!" je hladnokrvno odgovoril iznajdljivec. "Na vsakega konja po ena kokoš!"

Na naglo kuhan ljudski sodnik pravi starejšemu odvetniku:

"Zakaj ste morali tako dolgo študirati, tovariš doktor? Poglejte, po treh mesecih imam jaz vse v mezincu."

Doktor iuris: "V mezincu morda, a ne v glavi!"

IMPORTANCE OF SMALL THINGS

Let it never be forgotten that glamour is not greatness; applause is not fame; noise is not influence; prominence is not eminence. The man of the hour is not apt to be the man of the ages.

A stone may sparkle, but that does not make it a diamond; a man may have money, but that does not make him a success; a student may be clever, but that does not make him a philosopher. It is what the unimportant do that really counts and determines the course of history.

The greatest forces in the universe are never spectacular. Summer showers are more effective than hurricanes, but they get no publicity. The world would soon die but for the fidelity, loyalty and consecration of those whose names are unhonoured and unsung. There is, therefore, no life, however humble, but may take its place in the building of a braver and better tomorrow. It is so easy to exaggerate the importance of the important and to underestimate the importance of the unimportant.

"Am.dom."

Damsko — frizerski salon

JEAN'S BEAUTY SALON

17 Kings Cross Arcade,
KINGS CROSS

FA 5379

LASTNICA — ROJAKINJA

ga. MIRA OLIP

Vsem onim, ki so poleg naročnine še posebej prispevali za "Misli," se pristržno zahvaljujem: Ivanu Slavec in Jožetu Gulj (po L 4/-), Lojzetu Kepa, Ivanu Kovačiču, Jožetu Brodnik, Mihi Ker, Neimenovani, Karlu Čolnik, Mihi Klemenčiču, Franku Tomšič, Jan. Pristov, Jož. Stemberger, Ivanu Urbas in Francu Ibic (po L 1/-), Vlado Menart (L 1-2-6); Martinu Olstrak, Karlu Špur, I. Pavličič (po 10/-sil.) in Francu Erpič (5/-šil.).

N.B.: Prosil bi one tri, ki so mi dali naročnino na zabavi, naj mi to sporoče, ker sem žalibog zapiske izgubil v pozabljeni aktovki na poti domov!

Iščem štajerskega podjetnega fanta. Sem deklet 26 let, 170 velika, rojena Mariborčanka, vsestransko izobrazena, preteklost neomadeževana. Ponudbe s sliko, ki se častno vrača, na naslov:

Plavc Lote, 22 Bougenwille St., Manuka, Canberra.

SMUČARSKO SKAKALNICO V PLANICI SO POPRAVILI

Svetovno znana smučarska skakalnica v Planici na Gorenjskem je v času vojne in revolucije precej propadla. Po vojni se je njen graditelj ing. Bloudek ponovno zavzel za njeno popravilo. Še pred dvema leti smo brali v ljubljanskih časopisih, da bodo veliko skakalnico podrl, sedaj pa je prišlo sporočilo, da so jo skoro že v celoti popravili in da so bile letos od 11. do 14. marca na njej velike mednarodne tekme.

Rojak je zastopal Argentino na smučarskih tekmah za prvenstvo sveta na švedskem. Slovenski begunec France Jerman je bil izbran za člana argentinske reprezentance.

"Kar je bridka smrt ločila . . ." FRANCU NEGAČU V SPOMIN

Dne 12.7.1950 je prišel poln mladega poguma in veselega upanja v Avstralijo. Po kratkem bivanju v Northamu se je nastanil v Perthu, kjer si je kot marljiv, delaven in družaben fant pridobil zaupanje in prijateljstvo vsch, ki so ga spoznali. Slednjič je dosegel prijetno službo sobarja v Imperial Hotelu. Žal pa je prežala ledvična in srčna bolezen; naprtila mu jo je bila kot 18 letniku kruta vojaška služba. Pred pol letom je zopet izbruhnila in Frank je iskal zdravja v Perth Royal Hospitalu. Sicer se je nekoliko popravil, a dela ni zmožel več. V času njegovega zdravljenja in hiranja mu je z materinsko skrbjo pomagala njegova šefinja Mrs. Rosser. Tudi njegovi prijatelji in poznanci ga v bolni ni so zapustili.

Tako ga je obdajala ljubezen. Pokrepčan s tolažili sv. vere se je vrnil k Bogu, ki daje in razveseljuje večno mladost . . . Dne 5.3.t.l.smo njegovo krsto blagoslovili v cerkvi v Osborne Parku ter jo okrasili s cvetjem. Žalni sprevod je spremljal dragega Franka v 14 avtih na groblje Karrakatta. Imperial Hotel je zastopala Mrs. Rosser, nastavljenca naš rojak Mr. Frank Zabel. Odlične naše družine Hribar, Lunder, Čadež so bile polnoštevilno, druge po zastopstvu med žalnimi gosti, katerim so se pridružili še hrvatski prijatelji.

Častno so obdali prerani grob naši slovenski fantje in tako izpričali, da grob ni mejnik prijateljstva in spomina. Molitev nas veže preko praga večnosti. Tako smo našega dragega Franka položili v blagoslovljeno zemljo kot slovenska narodna družina. To bodi žalujočim staršem Negač v Bukovcih pri Ptujju v tolažbo in izpričano sožalje. Tebi, dragi Frank pa ključemo: Pri Bogu na svidenje, ko nas "bo spet mila smrt združila!"

Dr. I. M.

Printed by Publicity Press (1938) Pty. Ltd., 71-75 Regent Street, Sydney, for the Publisher, Rev. R. Pivko, 66 Gordon Street, Paddington, N.S.W.

— Kako je Puškan vozil avto! Puškani so vozili gnoj na njive, da bodo imeli debelo repo. Župan je vozil z mlado kobilo in ko se je vračal s praznim vozom, ga sreča lep avto. Kobila še ni videla takega čudnega voza, hop! In je zavila preko jarka na travnik. Ko se je župan pobral in zopet privlekel kobilo in voz nazaj na cesto, ga vpraša Smrduhov Nace, kako da je njegova kobila tako strašljiva.

"Butec," mu odvrne župan, "zakaj je strašljiva! Ali se Ti ne bi ustrašil, ko bi na primer videl, da tvoje hlače same letijo po cesti? Kobili pač ne gre v glavo, da voz lahko sam vozi!" "To je tisto!"

Smrduhovemu Nacetu reč ni slabogve kako v glavo. Pa je oni dan poprosil prvega šoferja, ki ga je srečal, naj ga vzame s seboj v avto. Nikdar se še ni vozil s takim čudnim vozilom, ki samo drvi naprej in se še ne zmeni ne, da bi ga kdo vlek.

Šofer je bil dober mož in je rad ustregel Nacetu. Povabil ga je v avto ter pognal motor. Zdrvela sta kakor blisk in bila naenkrat v novem kraju, ki ga Nace še nikoli ni videl.

"Primojdunaj, to je voznja," se je čudil Nace ter občudoval šoferja, ki je tako učen mož, da suče samo majhno kolo in gre tako kakor blisk. Šoferju so se besede laskale in hotel se je še bolj postaviti. Pognal je avto še z večjo brzino.

"Preteto, kar sapo mi zapira!" je zadovoljno godel Nace in se imel za velikega gospoda. Privozila sta do velikega travnika, kjer so racale gosi.

"Eno si privoščiva!" predlaga Nace ter nagovarja šoferja, naj ustavi. Avto je privozil ravno na ovinek, kjer je stala košata jablana . . . "Rečem ti," zakriči Nace in potegne šoferja za rokav, "ustavi vendar že enkrat tvojo ropotijo!"

Rrresk! sta zadela v jablano in v krasnem loku oba zletela na travnik. Šofer se je najprej potipal, če ima še cele kosti; Nace je mirno obsedel v travi. Šele čez čas se je dvignil in stopil k šoferju.

Čujte gospod," mu je dejal prav zaskrbljeno, "kako pa vi ustavite tega hudimana, če ni nobenega drevesa blizu?"

Toda — namesto odgovora je dobil Nace eno preko glave, in na vse presenečenje jo je moral peš mahnuti proti domu; šofer pa je milo gledal svoj razbiti avto in vzdihnil:

"Preteti Puškani, kam ste le gledali, kje ste bili, ko je Bog pamet delil."

Ivanka.

Znanje angleščine je vaša lepša bodočnost! Obrnite se na EDUCATION DEPARTMENT ali na Uredništvo "Misli." VSE ZASTONJ!